15/05/2020

Слово о најневинијем човјеку у тамници: Јован који је и прије 40 година био епископ Јоаникије!

Пише: Иван Милошевић

Негдје тамо осамдесетих година прошлога вијека у Београду заједно сам студирао Богословски факултет са тадашњим Јованом Мићовићем, а садашњим епископом Јоаникијем. Једну годину смо били и цимери у интернату Богословског факултета. Након тога интелектуалне судбине и интересовања су нас раздвојили. Јован је остао на Богословији, завршио је, а ја сам се након неуспјешне авантуре са богословијом вратио на Филозофски факултет и тамо завршио студије на одјељењу за филозофију. И након студија остали смо у вези, Јоаникије ме је вјенчао у цркви на Ћипуру, а кум ми је био његов брат, покојни Млађен.

Ко је могао вјеровати прије скоро 40 година да ће епископ Јован у свом Никшићу бити утамничен! Да ми је тада неко то рекао прогласио бих га аветним, јер не познајем у животу човјека попут Јоаникија који не заслужује било какав затвор, па трајао он три минута, а не три дана. И за вријеме студија , посебно на филозофији коју је и Јован студирао, сви смо Јована знали као мирног, сталоженог човјека, тврде ријечи и захвалног саговорника. Јесте да ме је тада нервирао својим ставовима о Богу, вјери, Богочовјеку и Христу, јер сам у то вријеме био сљедбеник Ничеа, посебно Серена Кјеркегора и

осталих егзистенцијалиста. Наслућивао сам да се нешто тајно и велико крије у вјери, али само сам наслућивао. Нервирало ме је тада што је тадашњи Јован већ тада знао све о ономе што сам ја само наслућивао. Због тога сам му пркосио у неким расправама, али више из ината, јер сам негдје у себи знао да је он у праву. Ко је тада могао и да замисли да ће тадашњи Јован у свом Никшићу, као епископ Јоаникије, бити утамничен. Да поновим, не познајем човјека који је мање заслужио затвор него Јоаникије, али живот је нека чудна работа, велика тајна и духовни и остали лавиринт и ко зна гдје ћеш када уђеш у те тајне животне ходнике на крају завршити.

Епископ Јоаникије је био епископ и када се звао Јован. Није се у том смислу много измијенио, осим што је његова вјера ојачала, досегла неке мени непознате дубине и слила се са тајнама живота и смрти. Ваљда је и то узрок његове данашње харизме, посебно у његовом Никшићу. Када чујем његове сугрђане и браћу по вјери и Српству како траже да се владика пусти знам да затвор епископу Јоаникију неће наудити нити му може нанијети неку бол или разочарање. Таман толико колико све то њега не дотиче толико је тешко бреме одговорности и гријеха на плећима оних који су га ухапсили и ево већ трећи дан држе у тамници. Он је тамо слободан човјек и таман колико је он у затвору слободан толико су они који га држе тамо неслободни и жртве своје и туђе заблуде. Они нијесу ни свјесни да ће негдје у неким тајним невидљивим књигама бити уписани као тамничари једног витеза вјере који их је побиједио чим је прешао њихов праг. Остаће на њима нека животна мрља, јер су затворили једног од најневинијих људи које познајем и коме људски судови и не могу да суде, јер неким другим судијама епископ Јоаникије подноси своје животне рачуне.

И ту је сва трагедија ове данашње Црне Горе. Они у затвору држе можда најневинијег човјека који тренутно хода овим брдима и ставили су га међу зидове које он нити види, нити му нешто ограничавају. Мислим да је епископ Јоаникије и срећан у том казамату, јер може мирно да се моли за све нас и узноси нас тамо гдје он борави. Епископ Јоаникије у затвору разобличава сву поршност званичне Црне Горе и његова тобожња немоћ заправо је мјера њихове немоћи да виде окове који су сами себи поставили на руке и око врата. Можда је нека Божја промисао и одвела Јоаникија у никшићки затвор, како би спасио оне којима још има спаса. Можда, а вјерујем да је тако. У то ме увјерава и онај Јован од прије скоро 40 година који је и тада био епископ Јоаникије.
mitropolija.com